

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6To/1/2016
Identifikačné číslo spisu:	9511100143
Dátum vydania rozhodnutia:	01.02.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Štefan Michálik
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:9511100143.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Michálika a sudcov JUDr. Daniela Hudáka a JUDr. Viliama Dohňanského v trestnej veci obžalovaného V. K. pre zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, na verejnom zasadnutí konanom dňa 1. februára 2017 v Bratislave prejednal odvolanie prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica z 30. novembra 2015, sp. zn. BB-4 T/41/2011, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sa z a m i e t a.

Odôvodnenie

Špecializovaný trestný súd v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica, rozsudkom z 30. novembra 2015, sp. zn. BB-4 T/41/2011, rozhodol podľa § 285 písm. a/ Tr. por. tak, že obžalovaného V. K. oslobodil spod obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „prokurátor“) pre skutok obžalobou kvalifikovaný ako zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

ako starosta obce M. K. v presne nezistenom čase v mesiaci november roku 2009 v kancelárii starostu obce M. K. pred podpisom Zmluvy o dielo zo dňa 9. novembra 2009, uzatvorenej medzi obstarávateľom obcou M. K. v zastúpení starostom obce V. K. a zhotoviteľom ERAN-STAV, s.r.o., so sídlom Banská Bystrica, Javorová 6, IČO: 312 590 004 v zastúpení konateľom spoločnosti Ing. L. L. v súvislosti s realizáciou stavebnej zákazky „Prestavba strechy a stavebné úpravy - budova kultúrno-spoločenského strediska M. K.“ si vypýtal úplatok vo výške 10.000 € od Ing. L. L., ako konateľa a jediného spoločníka spoločnosti ERAN-STAV, s.r.o., za to, že táto spoločnosť danú zákazku vyhrala a že ju nechá zákazku zrealizovať, pričom sa s Ing. L. L. dohodol, že požadovaný úplatok bude vyplatený až po realizácii diela a preplatení v zmluve dohodnutej ceny za dielo a následne po tom, ako spoločnosť ERAN-STAV, s.r.o., dňa 25. júla 2010 predmetnú stavbu ukončila a vykonané práce vo výške 104.300 € bez DPH vyfakturovala faktúrou č. 5/2010 zo dňa 8. júla 2010, túto faktúru obžalovaný ako starosta obce M. K.

preplatil a vzápätí niekoľkokrát oslovil Ing. L. L. s požiadavkou, aby mu požadovaný úplatok vo výške 10.000 € vyplatil, pričom obžalovaný dňa 17. septembra 2010 v čase o 09.15 hod. v priestoroch kaviarne hotela Detva v meste Detva na stretnutí s Ing. L. L. od tohto aj prevzal úplatok vo výške 10.000 €,

pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Po vyhlásení rozsudku na hlavnom pojednávaní (č.l. 660) podal prokurátor odvolanie v neprospech obžalovaného voči výroku o vine, ktoré podaním zo 14. decembra 2015 písomne odôvodnil. Prokurátor v podanom dovolaní namietal, že rozsudku predchádzali podstatné chyby konania spočívajúce v tom, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci, jej spravodlivé prejednanie a spravodlivé rozhodnutie súdom, založené na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu, ďalej má prokurátor za to, že napadnuté rozhodnutie je založené na nesprávnom vyhodnotení vykonaných dôkazov a nedostatočnom vysporiadaní sa so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, a zároveň vyjadril pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba vykonať ďalšie dôkazy a napokon pri vydaní napadnutého rozsudku boli nesprávne aplikované ustanovenia Trestného zákona. Prokurátor zastáva názor, že prvostupňový súd pochybil tým, že oslobodil obžalovaného V. K. spod obžaloby, hoci dôkazmi vykonanými v priebehu súdneho konania bola dostatočne nepochybne preukázaná jeho vina za skutok, ktorý mu bol kladený za vinu a neexistovala ani žiadna procesná prekážka, ktorá by bránila skonštatovať jeho vinu za skutok opísaný v obžalobe a kvalifikovaný ako zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona. Má za to, že súd svojím rozsudkom tak porušil ustanovenia Trestného zákona ako aj Trestného poriadku.

Prokurátor argumentoval neexistenciou súdom uvádzanej prekážky zhoršenia rozhodnutia v neprospech obžalovaného v nasledujúcich rozhodnutiach súdu, a to zásadou reformatio in peius. V tejto súvislosti poukázal na samotnú povahu tohto rozsudku z 17.2.2014, ktorý je podľa jeho názoru chybný a zmätočný, pričom je evidentné, že pri vyhotovovaní zápisnice z hlavného pojednávania došlo k zrejmej písárskej chybe, ktorou sa nesprávny opis skutku použil, resp. skopíroval aj do rozsudku zo dňa 17.02.2014. Vo vzťahu k posudzovanému skutku uviedol, že aj samotné prevzatie úplatku naplnia znaky skutkovej podstaty trestného činu prijímania úplatku a nepochybne postačuje na odsúdenie páchateľa za tento trestný čin. Podľa názoru prokurátora, odsúdenie obžalovaného teda nespôsobuje žiadnu relevantnú zmenu a už vôbec nie zmenu v jeho neprospech.

Ďalej má prokurátor za to, že vierohodnosť výpovedí svedka Ing. L. je dostatočná a žiadnym relevantným spôsobom nebola spochybnená skutočnosťami, ktoré uvádza obhajoba a ktoré si osvojil aj súd prvého stupňa. Nestotožňuje sa s tvrdením súdu prvého stupňa, že svedok Ing. L. „vylákal“ od obžalovaného pôžičku za účelom zaplatenia za výrobu a dodanie plastových dverí a okien, ktorú následne minul pre seba. Podľa názoru prokurátora, suma 10.000 eur, ktorá bola obžalovaným vyplatená, Ing. L. v januári 2010 bola záloha, t.j. súčasť ceny o dielo, a teda nie žiadna pôžička, ktorá by sa mala vracať obci. Túto skutočnosť okrem jediného priameho svedka Ing. L. podporujú podľa prokurátora aj listinné dôkazy, ktoré odsúhlasil a podpísal obžalovaný ako starosta, a to napríklad faktúra, či výdavkový a príjmový doklad, kde je jasne uvedené, že sa jednalo o zálohu a nie o pôžičku, ktorá by sa mala vracať. Dokonca aj samotné objektívne konanie obce, tzn. vyplatenie sumy 115.000 eur Ing. L. po vyhotovení stavby v júli 2010 dokazuje podľa prokurátora práve to, že obec si zálohu vrátiť nenárokovala, ale jednostranne ju započítala a konečnú vyplatenú sumu 125.000 eur (124.117 eur za zmluvný projekt + 883 eur za práce navyšiac) znížila práve o čiastku 10.000 eur, ktoré už Ing. L. vyplatené mal. Skutočnosť, že sa jedná fakticky o zálohu, ktorá sa bude započítavať do konečnej faktúry, evidentne vyplýva aj zo zvukových záznamov zo stretnutí dňa 31.8.2010 a 17.9.2010 (v spise na č.l. 184 a 199-200).

Prokurátor sa taktiež nestotožnil s argumentáciou súdu, že Ing. L. zálohu 10.000 eur minul pre seba, resp. pre svoju firmu a neuhradil faktúry za okná a dvere výrobcovi, a to i napriek tomu, že ich mal na tento účel viazané. Podľa jeho názoru, Ing. L. pri realizovaní predmetnej rekonštrukcie Spoločenského domu v M. K. vykonal práce nad rámec oficiálne schváleného projektu, ktoré si neformálne pri

obhliadkach stavby vyžiadal obžalovaný, pričom istá časť v hodnote cca 24.000 eur mu obcou nebola zaplatená. Právny záver súdu prvého stupňa o tom, že Ing. L. uviedol zavádzajúce údaje ohľadom vyfakturovania hodnoty stavebných prác vykonaných firmou ERAN-STAV, s.r.o., je podľa prokurátora bez opory akéhokoľvek objektívneho dôkazu. Ako nedôvodnú považuje argumentáciu súdu, v zmysle ktorej je vierohodnosť Ing. L. podstatne znížená, keďže bol právoplatne odsúdený za trestný čin skrátene dane a poistného. Podľa názoru prokurátora, nemožno skonštatovať, že svedok má sklony podvádzať, klamať a páchať trestnú činnosť na základe podvodného konania, naopak, podstatnou skutočnosťou pri vyhodnocovaní dôveryhodnosti svedka Ing. L., ktorú súd prehliadol je to, že jeho viaceré a pritom konzistentné výpovede nie sú osamotené, ale sú objektivizované a potvrdené celou radou iných dôkazov, najmä zvukovými záznamami a listinami. Na podporu svojich tvrdení poukázal aj na znalecký posudok z odboru psychológie, ktorý bol vypracovaný práve za účelom preskúmania osobnosti svedka Ing. L. a jeho prípadnej tendencie klamať. Za výrazne nevierohodnú považuje práve tvrdenia samotného obžalovaného, ktorý podľa prokurátora nevypovedal pravdivo, svoju obranu menil a účelovo prispôboval. Podľa prokurátora súd pochybil, ak nevykonával dôkazy, ktoré mali prispieť k jednoznačnosti konečného rozhodnutia a k odstráneniu vzniknutých pochybností, najmä tým, že nevykonával doplnujúci výsluch svedka - agenta Ing. L. L..

S poukazom na uvedené skutočnosti navrhol, aby odvolací súd v súlade s § 321 ods. 1, písm. a/, písm. b/, písm. c/, písm. d/ Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok a súčasne vec podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vrátil prvostupňovému súdu na opätovné prejednanie a rozhodnutie.

Obžalovaný V. K. sa k podanému odvolaniu prokurátora nevyjadril v zákonom stanovenej lehote.

Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 317 ods. 1 Tr. por. po zistení, že niet dôvodu na zamietnutie odvolania podľa § 316 ods. 1 ani na zrušenie rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, pričom mal na zreteli, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, možno prihliadnuť len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a dospel pritom k záveru, že odvolanie odvolateľa nie je dôvodné.

Je potrebné zdôrazniť, že v danej veci už odvolací súd rozhodoval, pričom vo svojich rozhodnutiach poukázal na dôkaznú situáciu, závažné rozpory medzi skutkovými zisteniami súdu uvedenými vo výroku jeho rozhodnutia a jeho hodnotiacimi závermi uvedenými v odôvodnení ako aj absenciu ďalších dôkazov, z ktorých by bolo možné bez pochybností uznať obžalovaného za vinného z trestného činu, ktorý mu bol kladený za vinu.

V tejto súvislosti považuje za potrebné uviesť, že nevyhnutným a základným predpokladom pre spravodlivé rozhodnutie vo veci je náležité zistenie skutkového stavu v súlade s § 2 ods. 10 Tr. por. Zásada náležitého zistenia skutkového stavu veci vyžaduje nielen zistenie skutkového stavu veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie, ale aj objasňovanie okolností a vykonávanie dôkazov svedčiacich proti obvinenému a okolností a dôkazov svedčiacich v prospech obvineného. Každá okolnosť dôležitá pre rozhodnutie vo veci musí byť v súlade s uvedenou zásadou spoľahlivo preukázaná tak, aby nemohla vzbudzovať žiadnu pochybnosť. Za zistenie skutočného stavu veci preto nemožno považovať iba zistenie o pravdepodobnosti dokazovanej skutočnosti, hoci výsledky dokazovania pripúšťajú možnosť urobiť záver, že existuje, avšak na druhej strane nevylučujú možnosť iného alebo opačného záveru. Ak zostanú po vyčerpaní všetkých dôkazných prostriedkov pochybnosti o niektorej skutkovej okolnosti dôležitej pre zavinenie, bude nevyhnutné obžalovaného oslobodiť spod obžaloby pri rešpektovaní zásady in dubio pro reo.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, že súd po vyčerpaní všetkých dosiahnuteľných dôkazov zaobstaraných a vykonaných za účasti strán a na základe výsledkov vykonaného dokazovania nemohol spoľahlivo, bez rozumných a dôvodných pochybností uzavrieť, že sa uskutočnilo to, čo sa uvádza v popise skutku.

Najvyšší súd zotrváva na závere, že v prejednávanej trestnej veci existuje prekážka zhoršenia rozhodnutia v neprospech obžalovaného, t.j. reformatio in peius (§ 327 ods. 2 Tr. por.), ku ktorej zaujal stanoviská a na odôvodnenie ktorých odkazuje (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6 To 5/2014, z 26. augusta 2014 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6 To 7/2015, z 24. septembra 2015). V súvislosti s odvolacou námietkou prokurátora týkajúcej sa absencie zákazu zmeny napadnutého rozhodnutia v neprospech obvineného, najvyšší súd vzhľadom na vyššie uvedené dodáva, že zákaz reformatio in peius nedovoľuje zhoršiť postavenie osoby, ktorá buď sama podala opravný prostriedok, alebo v prospech ktorej bol opravný prostriedok podaný inou k tomu oprávnenou osobou, v porovnaní so situáciou založenou pred prvým podaním takéhoto opravného prostriedku. V danom prípade boli splnené predpoklady uplatnenia zásady zákazu reformatio in peius, keďže rozsudkom špecializovaného trestného súdu zo 17. februára 2014, sp. zn. BB-4T 41/2011, došlo na základe vykonaného dokazovania k úprave skutku oproti obžalobe, pričom toto skutkové zistenie bolo priaznivejšie pre obžalovaného ako skutok uvedený v obžalobe. Prokurátor ako subjekt oprávnený podať riadny opravný prostriedok v neprospech obvineného takýto opravný prostriedok v neprospech obvineného nepodal a druhostupňové konanie sa vykonalo len na základe opravného prostriedku podaného obvineným vo svoj prospech.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je toho názoru, že v prípravnom konaní bolo sporné konanie agenta, ktorý zasiahol do deja tak, že naviedol obžalovaného V. K. na spáchanie trestného činu s tým, že nie je zrejmé, či by sa tento dopustil trestného činu aj bez aktívneho zásahu agenta Ing. L., t.j. bez provokácie. Z listinných dôkazov zadokumentovaných vo vyšetrovacom spise je zrejmé, že postup orgánov činných v trestnom konaní súvisiaci s použitím informačno-technických prostriedkov bol vykonaný zákonným postupom tak, aby mohla byť trestná činnosť riadne a v potrebnom rozsahu zadokumentovaná. Avšak konanie agenta, pokiaľ ide o prevzatie úplatku 10.000 eur bolo determinované vopred vytvoreným scenárom, a nie je teda možné konštatovať, že obžalovaný V. K. konal sám iniciatívne a podľa vlastného uváženia.

Z prepisov zvukového záznamu medzi obžalovaným a svedkom agentom Ing. L. zo 17.9.2010 na č.l. 222-223 vyšetrovacieho spisu je zrejmé, že došlo k stretnutiu medzi obžalovaným Ing. L. a p. B.. Počas rozhovoru sa dohodlo, že z celkovej sumy faktúry sa odpočíta záloha vo výške 10.000 eur s tým, že Ing. L. vystaví samostatnú faktúru vo výške 883 eur na úhradu časti prác naviac. Ďalej sa svedok - agent spýtal obžalovaného, či sa dovolal do Bratislavy a následne obžalovaný spomenul osoby z Bratislavy s tým, že sa im dovolal a prisľúbil im peniaze vo výške 10%. Z obsahu rozhovoru ďalej vyplýva, že svedok - agent sa obžalovaného spýtal, či niekomu prisľúbil úplatok v Bratislave. Aktivita svedka - agenta (začatie iniciovania rozhovoru na tému úplatku) vyplýva aj z niekoľkých ďalších odposluchov. V tejto súvislosti najvyšší súd konštatuje, že štát môže iniciatívne vytvoriť situáciu, v rámci ktorej dôjde ku sledovaniu inkriminovaného prostredia a na tento účel môže použiť technické prostriedky, avšak činnosť polície má svoje limity (§ 117 ods. 2 Tr. por.) a musí byť legitímna a proporcionálna vo vzťahu k odhaľovanej trestnej činnosti. Aj podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (stanovisko č. 52 uverejneného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov Slovenskej republiky č. 3/2014), „pod policajnou provokáciou treba rozumieť zámerné, aktívne a cielené podnecovanie alebo navádzanie či iné vedomé iniciovanie alebo navádzanie, či iné vedomé iniciovanie spáchania trestnej činnosti u druhej osoby, ktorá by inak protiprávne nekonala, spáchala trestný čin. Skrytou aktivitou polície je činnosť zameraná na zistenie skutočností dôležitých pre trestné konanie, odhalenie páchatel'a trestného činu, zabezpečenie dôkazov o jeho trestno-právne postihnutel'nom konaní, zabránenie mu v jeho pokračovaní a na minimalizáciu spôsobených škôd. Za kľúčovú odlišnosť skrytej aktivity polície od policajnej provokácie sa považuje skutočnosť, že polícia neinicuje, t.j. nevytvára u kontaktovanej osoby vôľu spáchať trestný čin, ale vytvára pre spáchanie trestného činu vhodné podmienky. Tieto podmienky však nesmú byť mimoriadne, ale objektívne možné a v danej situácii obvyklé a musia nastať až s časovým odstupom po tom, či si páchatel' osvojil úmysel spáchať trestný čin a preukázateľne spravil kroky na jeho spáchanie."

Predmetnou problematikou sa zaoberal aj veľký senát Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý vo svojom stanovisku (Ramanauskas vs. Litva) vyslovil, že policajná provokácia, resp. iniciácia

(incitement) je v zásade neprípustná a „udeje sa vtedy, kedy do veci zaangažovaní predstavitelia štátu či už členovia ozbrojených zložiek alebo osoby konajúce na základe ich inštrukcií neobmedzia svoje aktivity na vyšetrovanie skúmaných kriminálnych aktivít na v zásade pasívny spôsob, ale vyvinú na vec taký tlak, resp. vplyv, ktorý iniciuje spáchanie trestného činu, ktorý by sa inak (bez tohto tlaku) nestal". Najvyšší súd zdôrazňuje, že dôkazné bremeno o tom, že nedošlo k neprípustnej provokácii je na prokurátorovi. V danom prípade je možné považovať postup agenta za činnosť, ktorú by bolo možné charakterizovať ako vyprovokovanie trestnej činnosti a na tomto argumentačnom základe ju spochybniť.

Najvyšší súd má taktiež za to, že v prípravnom konaní došlo k pochybeniu, keď zásahom orgánov činných v trestnom konaní došlo k predčasnému ukončeniu deja, a to bezprostredne po odovzdaní finančných prostriedkov agentom, keďže z vykonaného dokazovania nebolo preukázané, či by tieto finančné prostriedky obžalovaný neskôr nepoukázal na rezervný účet obce vo O. v Detve tak, ako to tvrdil vo svojej obhajobe. Najvyšší súd preto považuje predčasné ukončenie sledovania pohybu odovzdaných peňazí v danej veci za pochybenie, ktoré však nemôže vyhodnotiť v neprospech obžalovaného.

Odvolací súd má naďalej za to, že v konaní nebolo jednoznačne vyvrátené to tvrdenie obžalovaného, že tento konal voči svedkovi Ing. L. L. tak, ako konal - podvodne, predstieraním potreby vyplatenia úplatku - preto, lebo bol v tom, že 10.000 eur, ktoré mu v januári poskytol z rezervného fondu obce ako pôžičku, ju treba do tohto fondu aj vrátiť. Celá obhajoba obžalovaného bola v podstate založená na tom, že on neprijal od svedka Ing. L. úplatok, ale len využil situáciu a predstieraním potreby jeho vyplatenia chcel dosiahnuť vrátenie pôžičky pre obec, ktoré v januári menovanému svedkovi poskytol.

Nemožno sa stotožniť s argumentáciou prokurátora, že vierohodnosť svedka - agenta Ing. L. nebola spochybnená žiadnym relevantným spôsobom, keďže na potrebu vysporiadania sa s hodnovernosťou tohto svedka už odvolací súd poukázal vo svojich predchádzajúcich uzneseniach. Najvyšší súd zdôrazňuje, že v prípade, ak má slúžiť výpoveď svedka ako jediný dôkaz, preukazujúci vinu obžalovaného, bez ďalších podporných dôkazov, musí byť tento dôkazný prostriedok jasný, presvedčivý, vierohodný a zároveň nesmie byť inými dôkazmi spochybniteľný. V posudzovanom prípade hodnovernosť výpovede svedka Ing. L. spochybňuje okrem iného skutočnosť, že bol právoplatne odsúdený za trestný čin skrátenia dane a poisťného, hoci je toto odsúdenie zahľadené.

Ďalej, že podvodným spôsobom vylákal „pôžičku" vo výške 10.000 eur (rovnaká suma ako mal byť úplatok) od starostu - vraj za účelom uhradenia výroby okien, čo bolo vyvrátené, nakoľko podviedol aj výrobcu okien, za ktoré mu nezaplatil. O jeho nedôveryhodnosti svedčia aj závery znaleckého posudku ohľadom stanovenia všeobecnej hodnoty stavebných prác vykonaných firmou ERAN-STAV, s.r.o., v porovnaní s vyfaktúrovanou sumou a skutočnosť, že v pôvodnej faktúre nezapočítal vypožičanú sumu („preddavok") 10.000 eur. A tak svojou spoluprácou s políciou sa chránil pred trestným stíhaním pre túto trestnú činnosť majetkového charakteru - podvodu.

Nie je dôvodom na zrušenie napadnutého rozsudku skutočnosť, že prokurátor na základe svojho presvedčenia poukazuje na možnosť hodnotenia tých istých dôkazov s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. Aj keby prichádzali do úvahy dva či viac výkladov na základe vykonaných dôkazov, nie je možné urobiť záver, ktorý najviac zaťažuje obžalovaného, a to práve s ohľadom na princíp prezumpcie nevinu, ktorý vyžaduje, aby to bol štát, ktorý nesie konkrétne dôkazné bremeno a tam, kde sú akékoľvek pochybnosti, musia byť vyložené v prospech obžalovaného.

V uvedenom smere je nutné stotožniť sa s postupom súdu prvého stupňa, nakoľko výrok o vine môže byť založený len na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania, tým skôr, keď vierohodnosť priameho svedka je spochybnená a pokiaľ neexistuje ucelená reťaz dôkazov, tak priamych ako aj nepriamych pre vyslovenie bezpečného záveru, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania, musí súd obžalovaného oslobodiť podľa § 285 písm. a/ Tr. por.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil dôvod pre zmenu prvostupňového rozhodnutia, a preto odvolanie prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.